

Lieve gemeente,

Rise up – let go, dat is de titel van het kunstwerk dat Boukje van Iperen hier in de kerk gemaakt heeft in het kader van het Feest van de Geest. Het kunstwerk gaat over opstaan, een bekend en centraal thema in kerk en geloof.

Aanvankelijk dacht ik dat het daarom ook ging over Opstaan en op weg gaan en dat Boukje bedoelde “lets go”.

Sta op en laten we gaan.

Zoals het verhaal van de Uittocht, het kernthema uit de Bijbel is: sta op, trek uit, weg uit de slavernij en alles wat je eronder houdt en ga op weg naar een nieuwe andere toekomst.

Dat is immers de kern van het Bijbelse verhaal.

Maar Boukje vergiste zich niet, want ze bedoelde inderdaad iets anders.

Voor je op weg kunt gaan moet er nl. nog een andere stap, een tussenstap gemaakt worden, de stap van het loslaten.

Maar eerst moet je opstaan.

We zien het bed waaruit iemand is opgestaan onder het raam van de 4 maagden.

In dat raam wordt verwezen naar Handelingen 9: het verhaal over Dorcas.

De tekst op het raam luidt:

*Vier maagden hier bijeen
die geven tezamen dit glas
ter ere van Gods kerk
en om het volk in te lichten.
God wil hun tere jeugd
hier door zijn leer zo stichten
dat ieder worden mag*

als Dorcas eertijds was.

We hebben het verhaal over Dorcas gelezen: de hard werkende vrouw die veel goeds doet voor haar omgeving en voor de arme medemens.

Zij wordt ziek en sterft.

Maar de mensen om haar heen laten het er niet bij zitten.

Dorcas heeft zoveel goeds gedaan, ze is zo belangrijk geweest voor haar medemensen en nu is ze gevloerd en gevallen.

Ze roepen de hulp in van Petrus die in de buurt is en hij doet haar weer opstaan.

Het boek Handelingen is door de evangelist Lukas geschreven en het blijkt dat er heel veel parallellen zitten tussen zijn evangelie en dit Bijbelboek.

Zo zien we Petrus hier in de voetsporen van Jezus gaan, wanneer hij zieken geneest en zoals in ons verhaal een vrouw uit de doden opwekt. En ook in het Oude Testament komen verhalen voor van profeten die doden opwekken zoals Elia en Elisa.

Lukas wil hiermee vertellen dat de werking van Gods Geest niet uitdooft of stopt maar doorgaat door de geschiedenis heen.

En bovendien blijkt deze Dorcas of Tabita in het Aramees, een bijzondere vrouw.

Zij wordt een vrouwelijke discipel, een discipelin of leerlinge genoemd en in het NT is zij de enige die zo wordt aangeduid.

En ook wordt zij geprezen om haar goede werken en de aalmoezen die zij geeft.

Blijkbaar was zij een rijke vrouw en werd zij gewaardeerd om haar menslievendheid en het delen vanuit haar eigen middelen wat een toonbeeld van dit leerlingschap wordt genoemd.

Zo is zij misschien wel tot een voorbeeld geworden voor de jonge meisjes van Tol, wier vaders uit hun naam een glas aan de Oudshoornse Kerk hebben geschonken.

Dit verhaal over Dorcas inspireerde Boukje tot het maken en plaatsen van het hoge bed, waarbij je je voor kunt stellen dat er iemand uit is opgestaan.

Opstaan, want wij kunnen door het leven gevloerd worden en dan vallen we.

We vallen door de dood van geliefden, ouders, broers en zussen, kinderen.

Zodat je verder moet leven zonder die ander.

Het zijn verliezen die we soms amper kunnen dragen.

Of we worden gevloerd door ziekte, zo dat we niet en nooit meer kunnen wat we altijd wel konden.

Waarbij ons leven er voortaan anders uit gaat zien.

Ziekte die kan uitlopen op de dood.

We kunnen zo door het leven omver gewalst worden.

Maar ook kunnen we letterlijk omver gewalst worden, door een ongeluk, omver gereden .

Waarbij we de gevolgen voor de rest van ons leven met ons meedragen.

Of figuurlijk omver gewalst, wanneer er teveel van ons gevraagd wordt of we zelf teveel van onszelf vragen, we alles niet meer overzien en we niet meer weten hoe het verder moet.

Of we worden omver gewalst door anderen.

De grond wordt onder onze voeten vandaan gehaald.

We vallen en kunnen we dan weer opstaan?

Hoe doen we dat?

Dorcas is gevallen, omver gewalst door het leven.

En dan vertelt het verhaal over de mensen om haar heen.

Ze gaan er niet mee akkoord dat Dorcas is gevallen en ze roepen hulp in.

Hulp die komt en Dorcas doet opstaan.

De mensen om haar heen en de hulp die komt, zorgen er samen voor dat ze kan opstaan.

Opstaan vraagt om actie.

Van onszelf als we zijn gevallen en van de mensen om ons heen, die ons troosten, steunen en hulp inroepen, want alleen lukt dit vaak niet.

Die het geloof in onszelf terug geven, dat we mogen staan voor wie we zijn en dat we goed zijn zoals we zijn.

En dan is de volgende stap niet: Ok, lets go, we gaan er weer voor.

Want het verdriet en de pijn die zijn er nog steeds.

Dat is niet in 1 keer weg.

Dan is het van wezenlijk belang om het vertrouwen weer terug te krijgen.

Dat we ons weer kunnen toevertrouwen aan het leven, aan God die ons het leven heeft geschonken, aan de mensen om ons heen, aan elkaar.

Dat terugkrijgen van het vertrouwen dat is nog een hele stap.

De vertrouwens val heeft Boukje het genoemd.

Zo kan het ook voelen.

Dat we ons in vertrouwen moeten laten vallen omdat we zonder dat vertrouwen niet verder kunnen.

Het is overgave en loslaten.

Vandaar “let go”.

Loslaten van de controle over ons leven.

Datgene dat ons gevloerd heeft achter ons laten en uit handen geven.

Ons weer aan het leven toevertrouwen ook al hebben we niet alles in de hand.

Toevertrouwen en geloven dat het goed komt.

Ondanks alle pijn en verdriet die er is.

In het kunstwerk zien we iemand die zich laat vallen en dan wordt opgevangen door de mensen die achter haar staan.

Dat is een vertrouwensval: overgave en hopen dat je wordt opgevangen door het leven, door God, door mensen.

Weer vertrouwen in je zelf, in je lichaam, in elkaar, in de wereld en in de mensen om je heen.

Vertrouwen dat er voor ons gezorgd wordt en dat het goed is zoals het is.

Rise up – let go.

Toevertrouwen aan het leven en dat beleven in de laatste stap waar we de ademhaling van het leven horen.

Het is de stap van tot rust komen, bij onszelf en in het nu komen, in het heden.

Het verleden, wat er gebeurd is, loslaten en ook nog even de toekomst, al die vragen hoe het nu verder moet.

Het is wat we hier in de kerk ook altijd kunnen en mogen doen.

Datgene dat ons dwars zit loslaten en hier neerleggen en dan even helemaal niets hoeven en zo het vertrouwen weer terugvinden.

Vertrouwen in het leven, in God, in elkaar.

En dan kunnen we op weg gaan, de kerk weer uit, de toekomst in.

Rise up – let go en let's go.

Amen